

## Arrest

nr. 98 787 van 14 maart 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die op 10 oktober 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 26 §4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

*-Betrokkene levert onvoldoende bewijs dat de vreemdeling die vervoegd wordt, met name de echtgenote, beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen (art .10 §2 derde lid en §5 van de wet van 15.12.1980): de loonfiches van de echtgenote geven bedragen aan die zelfs niet 100% halen van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*

*-Betrokkene levert onvoldoende bewijs dat de echtgenote beschikt over behoorlijke huisvesting: het huurcontract is niet geregistreerd.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Verweerder heeft tevens nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*“[...] dat wat het argument van de bestaansmiddelen betreft de bestreden beslissing onredelijk is door niet in overweging te willen nemen het feit dat verzoeker en zijn echtgenote kosteloos samenwonen met de moeder van verzoeker, op wiens naam het huurcontract van de woning staat en die ook effectief de huur betaalt, zoals blijkt uit stuk 1, alsook de nutsvoorzieningen.*

*dat ingevolge het feit dat verzoeker en zijn echtgenote géén woonlasten alsook lasten van nutsvoorzieningen hebben het feit dat de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker niet de 100 % halen van het bedrag bedoeld in artikel 14§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie in het kader van de beoordeling o.b.v. art. 10 §2 §5 Vr.w. géén decisief argument kan en mag zijn;*

*dat bovendien voorts een toelating tot verblijf aan verzoeker reeds als gevolg zal hebben dat hij zelf ook officiële inkomsten uit tewerkstelling zal kunnen genereren waardoor sowieso de gezinsinkomsten van verzoeker en zijn echtgenote boven het wettelijke minimumniveau zullen uitstijgen;*

*dat aldus de bestreden beslissing op dit vlak dan ook iedere redelijkheid ontbeert;*

*dat wat de registratie van het huurcontract betreft in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt het huurcontract van de woning, waar verzoeker samen met zijn echtgenote en moeder verblijft, weldegelijk geregistreerd werd en wel op 23.11.00 dus lang vóór de bestreden beslissing, zoals ten overvloede blijkt uit stavingsstuk nr. 2!;*

*dat hierdoor uiteraard de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt nu het duidelijk is dat de beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;*

*dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 04.10.12 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend werd;”.*

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. In zoverre verzoeker de motieven die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist en betoogt dat verweerder op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden bekeken in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet stellen verder als volgt:

*“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:*

*[...]*

*4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:*

*– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;*

*[...]*

*[...]*

*§ 2 [...]*

*[...]*

*De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.*

*[...]*

§ 5 De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Richtlijn 2003/86/EG). Met betrekking tot de bestaansmiddelen stelt de Richtlijn 2003/86/EG in artikel 7, 1, c) als volgt:

“1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Het Hof van Justitie stelde in het arrest Charkroun (HvJ 21 maart 2010, Chakroun v Minister van Buitenlandse Zaken, zaak C-578/08, r.o. 46-48), wat betreft de uitlegging van bovenstaande bepaling, als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C 291/05, Jurispr. blz. I 10719, punt 29).

Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en - pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

In zijn advies stelde de Raad van State met betrekking tot artikel 10 van de Vreemdelingenwet, onder verwijzing naar het arrest Chakroun, het volgende: “De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Het voorgestelde artikel 10, § 5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.” (Adv. RvS bij het wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet-EU-onderdanen, nr. 49 396/14, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 443/15, p. 8-9).

Om tegemoet te komen aan de aanbevelingen van de Raad van State, werd tevens een nieuwe paragraaf aan artikel 10ter van de Vreemdelingenwet toegevoegd. Dit artikel 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt:

*“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen als bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”*

In de parlementaire voorbereidingen werd met betrekking deze toevoeging het volgende gesteld: *“Om explicieter in te spelen op de bemerking van de Raad, wordt voorzien in het artikel 10ter, § 2, dat de beslissing met betrekking tot de aanvraag wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. Het enkele feit of de betrokkene niet voldoet aan de gestelde voorwaarde tot het hebben van voldoende bestaansmiddelen kan geen automatische uitsluiting zijn voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning in het kader van de gezinshereniging.”* (Amendement nr. 157 bij het wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet-EU-onderdanen, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 443/16, 34-35).

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk de wil van de wetgever om de vereiste van voldoende bestaansmiddelen te interpreteren conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en om aldus geen strikt minimumbedrag te hanteren, doch ruimte te laten voor een onderzoek aan de hand van de concrete en individuele behoeften van de vreemdeling.

*In casu* besluit verweerder in de bestreden beslissing dat onvoldoende het bewijs is geleverd dat het te vervoegen familielid beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, op grond van het gegeven dat de loonfiches van de echtgenote zelfs geen honderd procent bedragen van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar het door hem gevoegde stuk dat zijn moeder de huur betaalt. Dit stuk betreft immers een overschrijving van huur die verzoekers moeder op datum van 10 oktober 2012 heeft gedaan en afgedrukt op 11 oktober 2012. Dit aangebrachte stuk heeft dan ook betrekking op een gegeven dat dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Verzoeker geeft verder niettemin aan dat het gegeven dat het inkomen van zijn echtgenote geen honderd procent bedraagt van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie geen decisief argument kan en mag zijn ingevolge het feit dat hij en zijn echtgenote geen woonlasten en geen kosten van nutsvoorzieningen hebben.

De Raad stelt vast dat een beoordeling van dit betoog van verzoeker een toetsing vereist aan de door verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag voorgelegde stukken en of hieruit al dan niet blijkt dat door verzoeker werd aangevoerd dat zijn moeder alle kosten van huur en nutsvoorzieningen voor zich nam. In dit verband kan worden opgemerkt dat op grond van het rechtsplegingsdossier minstens blijkt dat verzoeker ter staving van de aanvraag een huurovereenkomst op naam van zijn moeder overmaakte, zodat dient te worden aangenomen dat verweerder er kennis van had dat verzoeker en zijn echtgenote inwoonden bij de moeder van verzoeker.

Gelet op het ontbreken van het administratief dossier van verweerder kan niet worden nagegaan over welke gegevens verweerder beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing en kan bijgevolg niet worden nagegaan of de oordeelsvorming van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gegrond is, gelet op de aangevoerde

middelen. Daar verweerder deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, is de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het beroep dient ingewilligd te worden.

#### 4. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt nietig verklaard. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

#### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

#### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS